

## KAPITOLA PRVNÍ

# Vykradené sklepení

„Kap, cák, šplouch!“ tmavě fialové kapky dopadaly do stále se zvětšující louže na betonové podlaze. Temná skvrna se postupně zvětšovala a spojovala s dalšími kalužemi, až vznikla jedna velká hladina. A v ní stály čtyři postavy osvětlené matnou žárovkou u stropu.

„Taková tragédie. Je mi z toho ouzko jako snad nikdy, škyt!“ zabědovala ta nejmenší z nich. Byl to kouzelník Vincent, pomocník a ochránce všech vinařů světa. „Všechno je zničené.“

„Ukradli deset soudků, a co nepobrali, rozbili,“ odvětil vysoký blondák s orlím nosem. To byl František, majitel turistické chaty Pod vrškem, v jejímž sklepení se loupež odehrála.

Pohled na sklep byl opravdu velice smutný. Stoly převrácené a rozbité. Mezi nimi rozházené kusy a tříš-

ky dřevěných sudů. A to vše pokryté temně fialovou tekutinou. Obraz zkázy byl úplný.

„Tak takhle končí naše věhlasné borůvkové víno,“ posteskl si Hamím Farzan, dobrosrdečný tlouštík o hlavu menší než František, jehož pronikavě temné oči se leskly slzami. Vypadal, že si každou chvíli ze samého zoufalství začne rvát své kudrnaté vlasy černé jako uhel.

Nebylo divu, že je tak smutný. Recept na borůvkové víno s Františkem pipalali mnoho let, než ho dotáhli do dokonalosti. Najít přesný poměr koření a bylinek

totiž není jen tak. I Hamím, který byl ve svém rodném Íránu věhlasným kořenářem, si s tím lámal hlavu jako ještě nikdy předtím v životě. Když se jim to konečně podařilo, slavili celý týden. A teď je všechno pryč. Recept samozřejmě mají pečlivě uschovaný v sejfu, ale aby borůvkové víno mělo tu správnou chuť, musí dlouhé roky zrát v sudech vyrobených ze dřeva stromů rostoucích v Hraničním lese. A to je skoro stejně tak vzácné jako jejich borůvkové víno.

Všem bylo jasné, že než se jim podaří vyrobit další zásobu archivního borůvkového vína, bude to trvat nekonečné roky. A tak dlouho nebudou zákazníci čekat. Tím nejnetrpělivějším z nich byl poslední muž v místnosti – Dariusz, provozovatel chaty Schronisko. Chata Pod vrškem a chata Schronisko leží na opačných koncích Hraničního lesa. Ta Františkova v Čechách, ta Darkova v Polsku.

Darek, který si své dlouhé černé vlasy stáhl jako vždy do culíku, přijel za Františkem pro soudek borůvkového vína, protože na jeho chatu zítra zavítá vzácná návštěva, aby u něj oslavila Silvestr a příchod nového roku. Přesně pro tyto okamžiky je Hamímovo a Františkovo víno určené, a proto je proslavené po celém širém světě.



„Vincente, zavolali jsme tě, abychom tě poprosili o pomoc nebo radu,“ obrátil se František na mužíka s červeným nosem, štětinatými vousy a rozčepýřenými vlasy.

„Přátelé, obávám se, že tady má kouzelná moc nepomůže, škyt,“ pokrčil Vincent rameny. „Tohle bude chtít detektivního fištróna.“

## KAPITOLA DRUHÁ

# Zima bez sněhu

Mezitím v jedné jihomoravské vísce byla zima, ale nebyl sníh. Smutní z toho byli vinaři, kteří se báli, aby jim mráz nezničil vinice, ale ještě smutnější byl Bód'a, který se nudil. Vždycky po Vánocích totiž jezdil k babičce a dědovi, aby s nimi strávil silvestra. Těšil se, jak bude stavět sněhuláka, sáňkovat a blbnout se svou kamarádkou Lotkou. Jenže letos měl smůlu. Sníh ne a ne začít padat.

